

РЕШЕНИЕ

№ 18905

гр. София, 15.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 86 състав, в публично заседание на 30.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златил Чолаков

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **3367** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка със Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).
Образувано е по жалба на И. Й., подадена чрез адвокат Н. Р., срещу отказ за издаване на виза, връчен на 20.02.2026 г. по заявление I. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип "Д", издаден от А. З., съветник консул в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция. Отказът е с основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ.
Жалбоподателят твърди, че получения отказ е издаден в противоречие с материалния закон, нарушава правилата, установени в АПК, както е и налице неспазване на предвидената от закона форма. В оспорения отказ липсва пълноценна мотивировка. Условието на пътуване и целта са недвусмислено доказани. Приложени са всички необходими документи към заявлението. Твърди се нарушение на чл. 8 и други от ЕКПЧ като чрез отказа за виза се възпрепятства желанието на заявителя да опознае и обикне страната, в която е роден, осъществявайки социални контакти с близки и роднини. Моли съда да отмени изцяло отказа за издаване на дългосрочна виза, издаден А. З., съветник консул в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция. Не се претендират разноски.
Ответникът, съветник консул в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата, излага доводи за законосъобразност на оспорения отказ. Изпраща административната преписка. Моли обжалването да бъде отхвърлено. Не претендира присъждане на разноски.
Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Със заявлението на И. Й. № I., е поискано издаване на виза вид D. Заявлението е входирано на дата 15.12.2025 г.. Като правно основание въз основа, на което лицето кандидатства за постоянно пребиваване и виза тип „Д“ се сочи разпоредбата на чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ. Съгласно тази разпоредба, разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденци, които не са лица от български произход, родени на територията на Република България, изгубили са българското си гражданство по изселнически спогодби или са освободени от българско гражданство и желаят трайно да се установят на територията на страната. Съгласно чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

Към заявлението са приложени: копие от паспорта на жалбоподателя, доказателство за осигурено жилище – нотариално заверен договор за наем, анекс за удължаване на срока за наем, декларация за осигурено жилище, банково извлечение от банкова сметка, удостоверение за съдимост и липса на криминална регистрация, документ за идентичност на имена на лицето, удостоверение, че лицето е изселено на 15.05.1959 г. в Турция – издадено от [община] и декларация за пребиваване повече от 12 месеца на територията на Република България.

На 20.02.2026 г. е връчен обжалваният в настоящето производство отказ за издаване на виза. В стандартния формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза е посочено, че визата е отказана на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Като фактически основания за отказа е посочено, че: “При извършена проверка е установено, че апликанта няма намерение да се установи трайно продължително или постоянно в РБ, целта е да идва по работа и на почивка в страната.”

В хода на съдебното производство от МВР, дирекция “Миграция” и ДАНС са изискани и представени двете становища по извършената съгласувателна процедура по Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, дадено във връзка със заявлението на И. Й., за издаване на виза вид D.

С писмо рег. № М – 2912 / 08.04.2026 г. зам.-председателят на ДАНС уведомява съда, че съгласувателната процедура по подаденото от апликанта заявление за виза е осъществено от Териториална дирекция „Национална сигурност“ – [населено място], като е изразено положително становище в Националната визова информационна система за издаване на исканата виза. Апликантът не представлява заплахата за националната сигурност. Няма изготвени документи, относими към воденото производство по подаденото заявление, становището е изразено по електронен път.

От дирекция „Миграция“ МВР с писмо рег. № 536400 - 41919 от 14.04.2026 г. на заместник – директор на Дирекция „Миграция“ МВР е изпратено становище на група “Миграция” - X.. В това становище е посочено, че е извършена проверка, при която е установено, че чуждият гражданин няма трайно да се установи на територията на Република България. Този извод е достигнат като проверяващите са представили въпросник на наемодателката на чужденеца, според която нейният наемател няма да идва постоянно, а само по работа и по почивки.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

По делото са представени доказателства за внесена държавна такса в размер на 5,11 евро. Изложени са аргументи относно нарушаване на ЕКЗПЧ, поради което съдът намира жалбата за допустима съгласно чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ. Жалбата до съда е подадена чрез административния орган на 06.03.2026 г. от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, след получаване на отказа за издаване на виза на

20.02.2026 г. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят претендира засягане на правата му по чл. 8 от Протокол № 4 (ЕКПЧ). Следователно жалбата попада в обхвата на предвиденото в закона изключение, допустима е и трябва да бъде разгледана по същество.

При разглеждане по съществото на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, видно от приложенията към преписката Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г. на Министъра на външните работи и Заповед № 6 от 13.02.2025 г. на Генерален консул при Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, В. В..

Разпоредбата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. (обн. - ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.) - "Наредбата". Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно Приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанията за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

В случая визата е поискана с цел получаване право на пребиваване по реда на чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ. Съгласно тази разпоредба, разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденци, които не са лица от български произход, родени на територията на Република България, изгубили са българското си гражданство по изселнически спогодби или са освободени от българско гражданство и желаят трайно да се установят на територията на страната. С оглед разпоредбата на чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

По делото е установено, че И. Й. е лице, което не е от български произход. Също така няма българско гражданство видно от удостоверението на Министерство на правосъдието на РБ /л. 21 от делото/. Не е спорно също така, че чужденецът е роден в България, [населено място] на

12.01.1953 г. и според удостоверение № 4242 от 25.03.2025 г. от [община] е изселен в Турция на 15.05.1959 г.

Оспорваният отказ е издаден в писмена форма, но не отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК - не съдържа конкретни фактически основания, въз основа на които е прието, че са налице основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Съгласно посочената разпоредба се отказва издаване на виза на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване.

В случая като фактическо основание за постановяване на обжалвания отказ за виза е посочено, че И. Й. няма намерение да се установи трайно продължително или постоянно в Република България, а да идва по работа и на почивка в страната.

Приложенията по делото доказателства не установяват наличието на материалноправните предпоставки, визирани в чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Видно от получения отговор от група „Миграция“ – Х., длъжностното лице мотивира отказа за издаване на виза с изпратената докладна записка/лист 69/. От нея става ясно, че трето лице г-жа А. А., която е наемодател на чужденеца, но не го познава, твърди че според нея същия не би пребивавал в страната постоянно и трайно, а по-скоро ще идва по работа и за почивка. Не става ясно как г-жа А. стига до това заключение, след като сама сочи, че все още не се е запознала с И. Й.. От този нейн отговор в приложения на лист 70 по делото въпросник проверяващите извеждат, че лицето няма намерение да се установи трайно на територията на Република България. Настоящият съдебен състав не кредитира изложеното в цитираната докладна записка като достоверно и обвързващо съда. Посоченият извод е формален и при цялата съвкупност от представени документи не води до доказване на твърдението, че чужденецът не желае да се установи трайно в страната ни.

Посочените в оспорения отказ материалноправни основания по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ - недоказана достоверна цел и условия за заявеното пребиваване не се подкрепят от събраните по делото и неоспорени от страните писмени доказателства, част от които като официални документи обвързват съда с материалната си доказателствена сила.

По изложение съображения, административният акт като незаконосъобразен трябва да бъде отменен. Предвид естеството на административния акт, съдът не може да реши спора по същество, поради което, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката трябва да се изпрати на компетентния административен орган за ново произнасяне съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

Жалбоподателят не претендира разноски, поради което в настоящето производство такива не трябва да се присъждат.

Водим от горното, на основание чл. 172, ал. 1 и чл. 2 от АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 86 – ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба И. Й., подадена чрез адвокат Н. Р., ОТКАЗ за издаване на виза, връчен на 20.02.2026 г. по заявление I. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип "Д", издаден от А. З., съветник консул в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция.

ВРЪЩА преписката на съветник консул в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, за ново произнасяне по заявлението на И. Й., съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението за постановяването му пред Върховния административен съд.

Съдия: